

Schijnvertoning

Eerste druk, november 2012

© 2012 Marcella Kleine

Fotograaf: Deborah Kleine

Locatie omslagfoto: Atelier Jenny Nes, Diever www.jennynes.nl

Website auteur: www.marcellakleine.nl

ISBN: 978-90-484-2723-9

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

SCHIJNVERTONING

MARCELLA KLEINE

*It's late in the evening
She's wondering what clothes to wear
She puts on her make-up
And brushes her long blonde hair*

*And then she asks me, 'Do I look alright?'
And I say yes, you look wonderful tonight*

*We go to a party
And everyone turns to see
This beautiful lady
walking around with me*

*And then she asks me, 'Do you feel alright?'
And I say yes, I feel wonderful tonight*

*I feel wonderful because I see the lovelight in your eyes
And the wonder of it all is that you just don't realize how much I love
you*

(Wonderful Tonight, Eric Clapton)

Proloog

Ik voel het water zich boven mijn hoofd sluiten en kan maar een ding denken. Naar boven, terug naar het wateroppervlak, waar de zon schijnt en haar glinsterende stralen vertoont. Maar mijn hoofd heeft de bodem al bereikt en mijn lange haren blijven vastzitten tussen de bodembegroeiing en de stenen.

Uit alle macht probeer ik los te komen. Ik duw, ik trek, ik schuur mijn handen langs de stenen, maar ik voel geen pijn. Alles wat ik voel, is opkomende paniek.

Ik zie luchtballen uit mijn mond naar de wateroppervlakte dwarrelen. Ik wil ze achterna, ik wil boven komen, ik wil wolken zien en de lucht voelen, maar het water blijft boven mijn hoofd gesloten en vindt een weg naar mijn longen. Het water voelt scherp aan in mijn longen en mijn hoofd begint te bonzen.

Mijn bewustzijn verandert, voor mijn ogen zie ik dansende figuren in een beeld dat steeds zwarter wordt. Ik verdrink.

1

Ik haat dit. Het is elke ochtend hetzelfde liedje. Ik ben al gestrest voordat ik op het werk achter mijn pc kan neerploffen met een kop koffie. Eindelijk rust, maar zover is het nog niet. Eerst nog zorgen dat de kinderen op school komen. Hoeveel tijd heb ik nog? Met een snelle blik op mijn polshorloge constateer ik dat ik vandaag weer te laat kom. Waarom moest Rob dan ook weer zo nodig vroeg naar het werk voor een conference call? Hij gaat steeds vroeger weg en komt steeds later thuis. Ook dan is er het excuus van conference calls. ‘Vanwege het tijdsverschil met Amerika.’ Zegt hij. Ik begrijp het wel. Hij wil de hectiek thuis ontvluchten. Net zoals ik diep in mijn hart wil.

We hebben alles wat ons hartje begeert. Allebei een goed betaalde baan, wat ook wel mag met onze torenhoge hypotheek. Een moderne villa in Hoofddorp, twee luxe auto’s voor de deur, leuke vrienden en niet te vergeten de koningswens van veel mensen. Onze kinderen Joy en Mees. Een meisje en een jongen. We hebben alles, behalve rust.

‘Ik wil dit niet aan.’ Joy staat met een boos gezicht voor mij. Ze draagt het rode overslagjurkje van het merk Ikks, dat ik vorige week in de P.C. Hoofdstraat heb gekocht. Voor mijn kinderen alleen het allerbeste en nu zegt ze dat ze het niet aan wil. Een gevoel van ongeduld welt vanuit mijn buik op en weet ik halverwege mijn borst te stoppen. Het heeft geen zin om ongeduldig of boos te worden. Dat kost alleen maar tijd, weet ik uit ervaring. Bovendien weet ik dat ik altijd aan het kortste eind trek en Joy haar zin krijgt. Toch waag ik een poging want ik had dit jurkje gekocht vanwege het verjaardagspartijtje, waar ze direct uit school naar toe gaat. Ik wil per se dat ze goed voor de dag komt. Tenslotte is de vader van de jarige job modiefotograaf en je weet maar nooit waar het goed voor is. Ik zet mijn liefste stem op.

‘Maar lieverd, je hebt vanmiddag een partijtje, dan wil je er toch leuk uitzien?’

Haar gezicht staat nu nog norser, maar ze zegt niets. Dit belooft niet veel goeds, maar het weerhoudt mij er niet van om verder te pushen.

‘Je vriendinnetjes hebben vast en zeker ook allemaal een nieuw jurkje aan. Jij wilt je nieuwe jurkje toch ook graag laten zien?’

Ik realiseer mij dat er maar één wil pronken en dat ben ik. Joy’s gezicht staat zo mogelijk nog grimmiger en loopt rood aan als voor-aankondiging van een naderende driftbui. Nu kan ik niet anders meer dan het onderspit delven. Als die driftbui doorzet, ligt Joy straks languit op de grond te trappelen en is ze het eerste half uur niet gekalmeerd. Deze situatie zal precies het verschil maken tussen een paar minuten of drie kwartier te laat op het werk komen.

Ik zucht diep en dwing mezelf om mij bij de situatie neer te leggen. ‘Oké, Joy, zeg jij maar wat je wilt aantrekken.’ Ze wijst op een jurkje – godzijdank een jurkje – dat al een jaar oud is en inmiddels veel te klein is. Waarom heb ik dan ook nooit de tijd genomen om haar kast eens door te spitten, verwijt ik mezelf. Het eeuwige excuus van ‘druk, druk, druk’ weergalmt in mijn hoofd. Dit excuus geldt overigens niet alleen voor deze kast, maar voor alle kasten in huis. Met een frons boven mijn ogen kijk ik van het jurkje naar Joy. De blijde lach op haar gezicht weerhoudt mij ervan haar te vertellen dat dit jurkje echt te klein is. Bovendien zal zij zich toch niet gewonnen geven en kost elke poging daartoe alleen maar kostbare tijd. ‘Goed’, geef ik toe. ‘Doe jij dat jurkje maar aan, dan ga ik Mees helpen met aankleden.’

Het is verdacht stil in de slaapkamer van Mees. Opeens kan ik mij niet meer herinneren of hij nog aan de ontbijttafel zit of met Joy en mij mee naar boven is gegaan. Voor de zekerheid kijk ik in zijn kamertje. Mees zit tussen zijn Duplo spoorbaan en duwt de locomotief met een ijsbeer in het karretje erachter, over de rails. Zijn gele pyjamashirtje is een beetje te klein en toont een lief bol buikje. Vertederd kijk ik naar hem. Zijn snoetje zit onder de pindakaas, waarin wat gekleurde vruchtenhagel is blijven plakken. Het geeft mij een steek in mijn hart dat ik dit rustige tafereeltje moet onderbreken om hem klaar te maken voor school. Hij is vorige maand 4 jaar geworden en is nog niet leerplichtig, maar ik kan hem niet thuishouden. Ik moet immers werken. ‘Kom mannetje, we gaan je wassen en daarna naar school.’

Eerst verschijnt er een onwillige trek op zijn gezicht. Hij heeft een

hekel aan wassen, maar bij het woord school springt hij blij op. 'Ja, naar school toe.' Zijn stem klinkt blij. Gelukkig maar.

In de badkamer was ik hem grondig. Mees laat het geduldig over zich heen komen. In de tussentijd spoor ik Joy met luide stem aan om op te schieten. Ze antwoordt niet. Nog harder roep ik. 'Joy, hoe ver ben je?' Weer geen reactie. Ik vraag Mees of hij dit keer zelf zijn tandjes wil poetsen. 'Je bent al zo'n grote jongen, dat kun je best.' Hij glundert van trots en gaat aan de slag.

Snel ga ik naar Joy's slaapkamer. Ze zit in het tentje onder haar hoogslaper en speelt met haar barbiepoppen. 'Daar ben je.' Het is een domme constatering. 'Kom op, Joy, we moeten naar school.' Aandringen is gelukkig niet nodig. Ze springt op en nu ze met een stralende lach voor mij staat, zie ik wat ze heeft gedaan. 'Mooi, hè, mama. Voor het feestje.'

Ze ziet er uit als een clown. Haar mond en de huid daaromheen is dik aangezet met, zo te zien, mijn favoriete lippenstift. Waar heeft ze die zo snel vandaan gehaald? 'Uit je tas.' Leest dit kind mijn gedachten? Haar maillot zit gedraaid, haar haren nog in de war en het jurkje toont armoedig nu het haar te klein geworden is. Dit gaat me tijd kosten, maar ik dwing mezelf geduldig te blijven.

'Mama zal je haren borstelen en de lippenstift van je gezicht halen.' 'Nee, ik wil net als jij lippenstift op mijn mond.' 'Ja, schatje, dat weet mama, maar het is niet zoals bij mama. Kijk maar in de spiegel.'

Onwillig laat ze zich aan haar hand meentrekken naar de badkamer. De spiegel toont haar clownsgezicht. Even kijkt ze boos, maar dan schatert ze het uit. Gelukkig mag ik het teveel aan lippenstift weghalen. Snel haal ik een borstel door haar haren en maak twee mooie staarten. Ze heeft gemakkelijk, bruin krullend haar. De krullen van mij en de kleur van haar vader.

Mees zit intussen weer op zijn kamer om een duplo stationsgebouw te maken. Met een blik op de klok zie ik dat we nu toch echt moeten gaan. 'Kom op, Mees, naar school, weet je nog?' Hij springt op. Braaf trekken ze hun jasjes aan.